

Les tres preguntes de Montse Grases

Amb motiu de l'aniversari del traspàs de la venerable Montse Grases, oferim un pòdcast on José Carlos Martín de la Hoz narra alguns dels aspectes més destacats de la vida cristiana d'aquesta jove que va respondre a la crida de Déu i va portar una malaltia greu amb serenitat i esperit cristià.

26/03/2024

Montse Grases va ser una noia barcelonina que va percebre, en

plena joventut, la crida de Déu a servir-lo en la vida quotidiana. Un any després de demanar l'admissió a l'Opus Dei, va començar a sentir molèsties a la cama esquerra. Sis mesos més tard es va descobrir que la causa era un càncer (sarcoma d'Ewing) al fèmur.

La malaltia li va ocasionar dolors molt intensos, que va aprendre a acceptar amb serenitat, fortalesa i sentit cristià. Poc abans de fer 18 anys, va morir amb fama de santedat entre els qui la van conèixer, i des de llavors, moltes persones van començar a acudir a la seva intercessió. El Papa Francesc la va declarar venerable l'any 2016, amb la qual cosa va atansar una mica més la possible canonització.

Reproduïm a continuació el contingut del pòdcast, en què José Carlos Martín de la Hoz, director de l'Oficina per a les Causes dels Sants

de l'Opus Dei i Postulador diocesà de la Causa de beatificació de Montse Grases, en resumeix la biografia, els trets més destacats de la seva personalitat i malaltia.

Montse Grases García (1941-1959) era una jove catalana molt normal, la segona de nou germans que havien crescut al si d'una família cristiana de Barcelona. Segons expliquen les persones que la van tractar i van conèixer, era molt vitalista, tenia moltes amigues, era ocurrent, divertida i amb molt de sentit de l'humor.

Moltes vegades, des de la meva joventut, he pensat en la vida de la Montse i, quan em van suggerir editar aquest pòdcast em va venir de seguida al capdavant les preguntes de la Montse com a fil conductor. És cert que tenim en la postulació de la seva Causa de canonització molts testimonis sobre ella, però hi tenim

pocs escrits i reflexions. Per això, proposo recordar en aquests pròxims minuts la vida d'aquesta venerable Serventa de Déu fent referència a les tres preguntes que es va fer, primer a si mateixa i després a Déu.

1a pregunta: Què voldrà Déu de mi?

La primera pregunta podria consistir en el fet que tota persona jove que ha conegut Jesucrist en la infància i ha sentit parlar d'Ell des de sempre, sol fer-se des de ben petita: Què voldrà Déu de mi?

Sabem que aquesta pregunta se la va començar a plantejar la Montse molt aviat com totes les joves del seu temps. Així que va tenir prou maduresa per distingir l'important de l'accessori, l'essencial de l'accidental, va començar a interrogar-se per la vocació, pel sentit de la vida que Déu ha previst amorosament per a cadascuna de les

persones que ha portat el món. És a dir, el camí per fer-los feliços. Déu ha creat el món per amor i per estimar-nos.

L'octubre del 1955, Montse va anar per primera vegada a Llar, un centre de l'Opus Dei per a gent jove a Barcelona. De seguida va fer moltes amigues i, amb tota naturalitat, participava amb elles en diverses activitats, educatives, esportives, classes de piano i sobretot xerrava i reia amb totes.

Al cap d'un temps va començar a assistir a unes xerrades de formació humana i cristiana i va aprendre a adreçar-se a Déu amb molta confiança, amb intimitat i complicitat, i, de fet, va començar a freqüentar els sagraments, a oferir a Déu l'estudi, a preocupar-se més pels altres, ajudar a casa somrient i la transcendència de l'amistat.

La tardor del 1956, amb 15 anys, decideix assistir al seu primer curs de recés amb algunes amigues del club Llar en una casa de recessos molt bonica de l'Opus Dei, als afores de Barcelona.

Cal reconèixer que no van estar gaire encertades aquests dies, segurament per tenir una edat molt semblant i moltes ganes de divertir-se, fins i tot van trencar un llit a còpia de saltar-hi a sobre, amagar-se, etc.

La Montse va treure molt bons propòsits d'aquells dies i, sobretot, un munt d'amigues noves amb qui coincidiria a la sala d'estudi de Llar, als passeigs per la ciutat, les excursions a la muntanya i, també als tornejos de bàsquet. Mentrestant, continuava pregant i buscant el voler de Déu per a ella.

L'any següent, el novembre de 1957, va fer el segon curs de recés. Déu que estava al corrent i reia amb les seves

coses, es va quedar tot sol amb ella un moment a l'oratori de la casa. La Montse estava remoguda després d'una d'aquelles meditacions i Ell va sentir com aquella joveneta il·lusionada li demanava pel futur, pels plans de futur.

És interessant el gir que s'opera quan algú passa de reflexionar sobre el futur de la seva vida a preguntar directament a Déu “què vols que fem?”. La Montse sempre recordava que es va gravar al seu cor una inquietud a donar-ho tot, per viure-ho tot. Són moments d'intimitat especial, molt difícils d'expressar, però que inunden el cor d'alegria i inquietud. Alguna cosa així, com llençar-se a la piscina o llançar-se per una pista d'esquí, però “per tota la vida”, no com a l'estiu o a les excursions a la neu.

Allò era un regal de Déu en bon pla, és a dir, el premi gros de la loteria

sobrenatural i davant d'aquesta generositat de Déu no hi ha més opcions que correspondre amb la generositat de donar-li la vida, sencera i per sempre. Però els homes som capaços de sortir per la tangent de la manera més insospitada, així que la Montse va començar a “buscar les pessigolles” amb un munt de preguntes que van intentar esborrar la pregunta formulada i, sobretot, resposta: I si no valc, i si no puc, i si no he escoltat bé, i si soc molt jove, inexperta, immadura, i si m'equivoco, i si soc poc virtuosa...

A base de preguntes, a manera de perdigonades, va estar la cosa diverses setmanes, ella continuava resant, parlant amb Jesús, creixent en la vida espiritual, els estudis, estimant els pares i germans, les amigues. La vocació es veu estimant, per la qual cosa mentre estimés continuava disposant-se per escoltar la veu de Déu i seguir-la.

Així van passar unes setmanes en què la Montse s'havia anat centrant en els estudis, en la vida de pietat, ajudava a casa, tenia moltes amigues i feia constantment plans amb elles a Llar i amb les seves amigues de l'estiu.

Déu va anar fent que el que havia començat per ser una possibilitat acabés per ser la clau de la felicitat i el camí per ser feliç a la terra i molt feliç al cel per sempre.

En efecte, arribà al 24 de desembre de 1957, hores abans de la nit de Nadal. La Montse va anar a Llar per fer una estona de pregària per preparar-se per viure el Nadal i després tornar ràpidament per ajudar la seva mare a preparar el sopar. En la conversa amb Jesús va tornar a fer la pregunta de sempre, esperant la resposta de sempre i, per tant, amb les seves evasives de sempre; és a dir, res especial, però

aquesta vegada se li van gravar a l'ànima unes paraules: “Qui crida, dona la seva gràcia”. Davant d'això, va decidir no donar-hi més voltes i refiar-se del que Ell havia pensat i, per tant, dir-li que sí i llançar-se a la piscina. El lliurament, efectivament, és a dir que sí i la fidelitat és dir que sí cada moment.

Quan va acabar d'escriure una carta familiar a sant Josepmaria demanant l'admissió a l'Obra com a numerària de l'Opus Dei, va sortir al carrer molt contenta i il·lusionada. De seguida, va descobrir que Barcelona estava més bonica que mai i que el Nadal que celebraria aquell dia seria el més bonic de la seva vida, perquè ara tot era nou.

2a pregunta: per què em fa mal la cama?

Un temps després, a la Montse li van plantejar la possibilitat d'anar amb altres joves de la seva edat a anar a

viure a París i ajudar a engegar la residència universitària que estava instal·lant-se en aquesta ciutat.

Podem imaginar-ne l'alegria i l'entusiasme. Veritablement, era una aventura humana i sobrenatural: començar el treball apostòlic de les dones de l'Opus Dei a França.

Aquest episodi és poc conegut, primer perquè va ser una il·lusió que va durar poc temps i, sobretot, perquè de seguida va donar pas a l'època de maduració més gran i més ràpida de la vida de la Montse.

Encara quedaven molts mesos per posar en marxa aquesta nova aventura que s'afegia a l'aventura de ser santa al mig del món, així que calia tocar de peus a terra i pregar molt, treure bones notes als estudis que estava fent, aprendre francès, ajudar a casa i, sobretot, continuar fent molts plans amb les amigues.

Un d'aquells diumenges serens de Barcelona, amb bon temps i suau brisa del mar, la Montse i les seves amigues se'n van anar a la muntanya, van passar un dia de camp preciós després d'haver escoltat missa i esmorzar gairebé en ruta. El dinar ple de rialles i botifarra als cims dels Pirineus van omplir aquella jornada, on van pregar, van cantar i van caminar.

A la tornada, notava un dolor fort a la cama, sempre a estones, però que no se n'anava mai. Podia ser més fort o més feble, però, dia rere dia, en aixecar-se del llit li feia mal. Quan li preguntaven sortia per la tangent “comedianta que és una”. La broma venia bé, ja que estaven preparant una obra de teatre, on finalment faria d'àvia, perquè la coixesa s'havia instal·lat a la seva vida.

Aleshores, li va preguntar a Jesús perquè li feia mal tant la cama. El

Senyor li va fer veure amb tota naturalitat que havia permès aquesta malaltia perquè desitjava que tirés endavant la seva vocació amb aquest mal de cama, i que Ell l'ajudaria, és a dir, va entendre el sentit purificador de la penitència i que amb tant d'amor agradava molt a Déu, mostrava tot el que l'estimava.

En aquells mesos també va passar una anècdota molt expressiva. Montse va trucar a la capitana del seu equip de bàsquet i va quedar amb ella per parlar una estona. Quan es van saludar li va explicar els seus dolors a la cama i li va comunicar que no podria tornar a jugar a bàsquet i, per tant, faltaria als entrenaments i als partits, encara que hi procuraria anar de tant en tant per animar l'equip.

Fins aleshores havia tingut poques converses amb ella més enllà de la de ser companyes del mateix equip. De

seguida ella va entendre la situació i van congeniar. Van fer un curt passeig i la Montse atrevidament la va convidar a anar amb ella a Llar i participar en una estona de pregària, una meditació, predicada per un sacerdot i després assistir a l'exposició i benedicció amb el Santíssim. Aquella noia estava tan a gust amb la Montse que va acceptar tot i que no practicava gaire la religió.

Efectivament, la meditació i la benedicció van ser molt boniques i totes dues van gaudir molt d'aquella estona de pregària. El més impressionant va ser que en acabar, el sacerdot va sortir de la sagristia i es va ficar al confessional. En aquell moment la Montse es va llançar i va animar la seva amiga a parlar amb el sacerdot. La cara radiant de la seva amiga després de xerrar una estona amb el capellà expressava l'alegria de la seva ànima. Van anar juntes a

celebrar-ho. Mentre li donava gràcies a Déu, la Montse va entendre la importància d'avaluar el treball apostòlic amb oració i penitència i així estimar molt més les persones que coneixia.

3a pregunta: I si em tallen la cama?

En qualsevol cas, els dolors a la cama de la Montse no s'arranjaven, sinó que anaven a més, sobretot quan la van enguixar. Va haver d'oferir a Déu la pena de no viatjar a París, mentre continuaven fent-li moltes proves, i els metges buscaven on era l'origen del mal per tallar-lo.

Pel patiment que manifestava la cara dels pares la Montse, es va adonar que li estaven ocultant alguna cosa i, un dia, els va acorralar a la nit a la seva habitació fins que no van tenir més remei que avançar-li les males notícies que estaven arribant: li van comunicar que era un sarcoma d'Edwing i que el pronòstic era

mortal i que, malauradament, tot aniria molt de pressa.

Aquest és el moment històric en què la Montse va formular la tercera i última pregunta: “I si em tallen la cama?”. La resposta del seu pare va ser contundent: “estàs envaïda, la mort ja és segura. És qüestió d'uns mesos”. En aquell moment, amb tota naturalitat, ella va acceptar la voluntat de Déu: “abandona la seva vida en mans de Déu”, va fer una abraçada i un petó als pares i se'n va anar a l'habitació.

Quan la mare, al cap de pocs minuts, va anar a la capçalera del seu llit, pensant que estaria plorant, va descobrir que la Montse havia fet el seu examen de consciència, havia resat com de costum tres avemaries i estava dormint. La mare va estar una estona amb ella fins que es va adormir acceptant serenament la voluntat de Déu.

Efectivament, era el 10 de juliol de 1958, la Montse havia madurat tant en l'amor de Déu i la seva resposta a la vocació havia estat tan generosa que Déu havia acceptat els terminis i els temps de la seva santedat i la prepararia per anar-se'n al cel per sempre.

Els pares van decidir que podien donar una alegria a Montse i li van oferir el regal de viatjar a Roma per conèixer sant Josepmaria i resar davant la tomba de sant Pere al Vaticà i així poder oferir en directe els seus dolors pel Papa i l'Església i l'Opus Dei. Tot s'organitza en poc temps i va poder ser-hi a Roma de l'11 al 17 de novembre del 1958. Transcorria tot molt de pressa.

Aquells dies, malgrat els dolors, van ser felicíssims, ja que va poder anar a pregar al Vaticà, passejar per Roma i, sobretot, saludar sant Josepmaria amb qui va estar una bona estona i

va desitjar fer-se unes fotografies amb ella malgrat l'emoció del moment.

És commovedor veure ara aquestes fotografies, pel fet que a sant Josepmaria l'acompanyava el beat Àlvar i la secretària central, Encarnita Ortega que també està en procés de beatificació. Va ser, certament, estar entre persones molt properes a Déu.

Sant Josepmaria es va commoure davant l'enteresa i el sentit sobrenatural de Montse i li va demanar a Encarnita Ortega que la preparés per a la mort que, efectivament, s'esdevindria, pocs mesos més tard. Quan Encarnita va parlar amb ella va descobrir la riquesa interior d'aquella jove i també va quedar commoguda.

Mentrestant, ella anava d'aquí cap allà, discretament, la Montse s'ajupia i anava recollint xapes d'ampolles

que va anar guardant a la butxaca de l'abric. Com li havia demanat un germà seu. Efectivament, quan va tornar a Barcelona a l'aeroport hi havia tota la família per abraçar-la i el seu germà va somriure quan en ficar la mà a la butxaca de l'abric de la seva germana va treure un munt de “xapes italianes”.

La Montse es va anar apagant com una espelma, mentre rebia persones, complia el seu pla de vida espiritual i procurava somriure i oferir els dolors a Déu per les intencions grans i petites que s'anava marcant. La nit anterior a morir va anotar a l'agenda un propòsit d'amor en la lluita espiritual: “he de ser més ordenada”. Amb aquesta senzillesa d'amor i d'alegria va lliurar la vida a Déu, el 26 de març, precisament un Dijous Sant, el del 1959.

El 26 d'abril del 2016 el Sant Pare Francesc va nomenar Montse Grases

Venerable Serventa de Déu i la va
proposar al poble de Déu com a
model de santedat i intercessora
davant de Déu.

Demanem moltes gràcies al Senyor
per intercessió de Montse, moltes
gràcies i favors, grans i petits de
manera que aviat el Senyor
concedeixi un miracle amb què
pugui ser beatificada i un altre per
ser canonitzada i així poder estendre
la seva devoció al món sencer i que
Déu sigui més lloat i glorificat.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/podcast-
montse-grases/](https://dev.opusdei.org/ca/article/podcast-montse-grases/) (07/08/2025)